

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

SALOME

Richard Strauss

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALÈNCIA

Sala Principal

25	d'abril de 2026	19.00 h
29	d'abril de 2026	19.30 h
3	de maig mayo de 2026	18.00 h
6	de maig mayo de 2026	19.30 h
9	de maig mayo de 2026	19.00 h

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

**GENERALITAT
VALENCIANA**

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

SALOME

Richard Strauss

1864-1949

PRODUCCIÓ | PRODUCCIÓN

Teatro alla Scala de Milán, propiedad del Teatro Petruzzelli de Bari

Musikdrama en un acte

Libret de Richard Strauss, basat en la traducció a l'alemany de Hedwig Lachmann de l'obra en francès *Salomé* (1891) d'Oscar Wilde.

Estrena: 9 de desembre de 1905, Königliches Opernhaus, Dresden

Musikdrama en un acto

Libreto de Richard Strauss, basado en la traducción alemana de Hedwig Lachmann de la obra en francés *Salomé* (1891) de Oscar Wilde

Estreno: 9 de diciembre de 1905, Königliches Opernhaus, Dresde

EDICIÓ | EDICIÓN

Boosey & Hawkes Music Publishers Ltd., London

DIRECCIÓ MUSICAL | DIRECCIÓN MUSICAL

James Gaffigan

DIRECCIÓ D'ESCENA | DIRECCIÓN DE ESCENA

Damiano Michieletto

ESCENOGRAFIA | ESCENOGRAFÍA

Paolo Fantin

VESTUARI | VESTUARIO

Carla Teti

IL·LUMINACIÓ | ILUMINACIÓN

Alessandro Carletti

COREOGRAFIA | COREOGRAFÍA

Thomas Wilhelm

DURACIÓ | DURACIÓN APROXIMADA: **1 H 40 MIN**

FOTOS: © Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

HERODES

John Daszak

HERODIAS

Michaela Schuster

SALOME

Vida Miknevičiūtė

JOCHANAN

Nicholas Brownlee

NARRABOTH

Christopher Sokolowski

UN PATGE | UN PAJE DE HERODIAS

Lioba Braun

CINC JUEUS | CINCO JUDÍOS

Jorge Rodríguez-Norton

Daniel Norman

Filipp Modestov**

Mathias Frey

Horst Lamnek

DOS NATZARENS | DOS NAZARENS

Jiří Rajniš

Agshin Khudaverdiyev**

DOS SOLDATS | DOS SOLDADOS

Tomeu Bibiloni

Alexander Milev

UN CAPADOCI | UN CAPADOCIO

Agustín Albornoz**

UN ESCLAU | UN ESCLAVO

Pablo Rubín-Jurado**

Orquestra de la Comunitat Valenciana

ASSISTENTS | ASISTENTES DE

DIRECCIÓ | DIRECCIÓN MUSICAL

Georg Köhler

DIRECCIÓ | DIRECCIÓN DE ESCENA

Tamara Heimbrock

ESCENOGRAFIA | ESCENOGRAFÍA

Francesca Amato

VESTUARI | VESTUARIO

Enrica Giusti

IL·LUMINACIÓ | ILUMINACIÓN

Ludovico Gobbi

COREOGRAFIA | COREOGRAFÍA

Francesco Tomasi

MESTRES REPETIDORS | MAESTROS REPETIDORES

Polina Bogdanova, Jorge Giménez

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC | ASESORAMIENTO LINGÜÍSTICO

Rochsane Taghikhani

BALLARINS | BAILARINES

Adrián Ros

Carlos José Acosta

José Ruiz

Luis López-Ochoa

Rafael Perets

Sebastián Rowinsky

FIGURACIÓ | FIGURACIÓN

Valentina Vidal / Emma Megia

SUBTITULACIÓ | SUBTITULACIÓN

Anselmo Alonso

**Centre de Perfeccionament

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

opera
europa

ola | ÓPERA
LATINOAMÉRICA

OPERA VISION

AEOS

Sinopsi argumental

Galilea, cap a l'any 30 dC. El tetrarca Herodes Antipas celebra una festa en l'interior del seu palau. En la terrassa, es troben Narraboth i dos soldats que fan guàrdia davant de l'aljub en què es troba pres el profeta Jochanaan (Joan el Baptista). Este ha criticat amb cruesa davant de la societat el matrimoni d'Herodes amb Herodies després de repudiar la seua primera esposa, la qual cosa ha propiciat que el tetrarca, incitat per la mateixa Herodies, haja detingut Jochanaan. Però Herodes no està convençut de sentenciar a mort el presoner, perquè els castics que el profeta prediu sobre la seua família han omplert la seua ment de temors i superstició. Salome, la bellíssima i jove fillastra del rei Herodes, abandona la celebració i ix a la terrassa a disfrutar de la càlida nit. Està preocupada perquè el seu padrastre no deixa de mirar-la lascivament. De sobte, la princesa sent la veu del profeta que emana de la cisterna i queda enxisada. Sent una incontrolable curiositat per conèixer el misteriós presoner, la qual cosa la porta a persuadir el siria Narraboth, que està enamorat d'ella, perquè li deixe vore Jochanaan, a la qual cosa el jove accedix a pesar de la prohibició imposada pel tetrarca. L'aspecte del presoner fascina Salome, la qual, presa de violenta passió, tracta de seduir el profeta. Jochanaan la rebutja horroritzat i la maleïx. Narraboth, devorat pels zels, se suïcida davant de Salome i Jochanaan. La seua sang taca els passos d'Herodes quan irromp junt amb Herodies i el seu seguici buscant Salome. El tetrarca continua obsessionat amb la seua fillastra i li suplica reiterades vegades que balle per a ell. A canvi, li oferirà el que ella demane. La bella princesa hi accedix. Quan acaba l'execució de la dansa, exigix al seu padrastre el cap de Jochanaan en safata de plata. Aterrit davant de tan impensable petició, Herodes tracta de dissuadir-la, però la jove persistix i finalment aconseguix el seu propòsit. El botxí entrega a Salome el cap del profeta i ella pot per fi besar els ja freds llavis de Jochanaan. El tetrarca, trastornat al presenciar l'escena, ordena els soldats que maten Salome.

Sinopsis argumental

Galilea, hacia el año 30 d.C. El tetrarca Herodes Antipas celebra una fiesta en el interior de su palacio. En la terraza, se encuentran Narraboth y dos soldados que hacen guardia ante el aljibe en el que se halla preso el profeta Jochanaan (Juan el Bautista). Éste ha criticado con crudeza ante la sociedad el matrimonio de Herodes con Herodias tras repudiar a su primera esposa, lo que ha propiciado que el tetrarca, incitado por la propia Herodias, haya detenido a Jochanaan. Pero Herodes no está convencido de sentenciar a muerte al prisionero, pues los castigos que el profeta predice sobre su familia han invadido su mente de temores y superstición. Salome, la bellísima y joven hijastra del rey Herodes, abandona la celebración y sale a la terraza a disfrutar de la cálida noche. Está preocupada porque su padrastro no deja de mirarla lascivamente. De repente, la princesa oye la voz del profeta que emana de la cisterna y queda hechizada. Siente una incontrolable curiosidad por conocer al misterioso prisionero, lo que la lleva a persuadir al sirio Narraboth, que está enamorado de ella, para que le deje ver a Jochanaan, a lo que el joven accede a pesar de la prohibición impuesta por el tetrarca. El aspecto del prisionero fascina a Salome, quien, presa de violenta pasión, trata de seducir al profeta. Jochanaan la rechaza horrorizado y la maldice. Narraboth, devorado por los celos, se suicida ante Salome y Jochanaan. Su sangre mancha los pasos de Herodes cuando irrumpe junto a Herodias y su séquito en busca de Salome. El tetrarca continúa obsesionado con su hijastra y le suplica reiteradas veces que baile para él. A cambio, le ofrecerá lo que ella pida. La hermosa princesa accede. Cuando termina la ejecución de la danza, exige a su padrastro la cabeza de Jochanaan en bandeja de plata. Aterrado ante tan impensable petición, Herodes trata de disuadirla, pero la joven persiste y finalmente logra su propósito. El verdugo entrega a Salome la cabeza del profeta y ella puede por fin besar los ya fríos labios de Jochanaan. El tetrarca, desquiciado al presenciar la escena, ordena a los soldados que maten a Salome.

Salome: els enigmes del desig, de l'amor i de la mort

Javier Pérez Senz

Periodista i crític musical

En les òperes de Richard Strauss (Munic, 1864–Garmisch–Partenkirchen, 1949), les motivacions psicològiques i la tensió de les situacions dramàtiques determinen tant la identitat vocal de cada personatge com el desplegament dels recursos orquestrals més adequats, refinats i sumptuosos. “El nostre art és expressió de sentiments”, deia el compositor bavarès el 1889 per a explicar el profund sentit poètic i dramàtic que l'orquestra pot transmetre amb força més commovedora que les paraules. En l'àmbit de la música de programa, els seus poemes simfònics –Strauss va preferir denominar-los *Tondichtungen* (poemes sonors)– exigeixen a l'orquestra el màxim nivell de virtuosisme, perfecció, transparència i equilibri. També en les seues òperes el poder de l'orquestra és tan decisiu que, en els casos de *Salome* i *Elektra*, alguns les han definit com a *symphonische Dichtungen mit Singstimmen* (poemes simfònics amb veus).

Quan es va instal·lar a Berlín, el 1898, Strauss era considerat juntament amb Gustav Mahler com el compositor orquestral més gran de la seua època. De fet, estava acostumat a l'èxit des de molt jove en la seua triple faceta de compositor, pianista i director d'orquestra. Ja el 1889, amb només 24 anys, havia enlluernat el món amb l'estrena del poema sonor *Don Juan*, la seua primera obra mestra. Però encara no havia aconseguit triomfar en el món de l'òpera. Les seues dos primeres òperes –*Guntram*, el 1894 a Munic, i *Feuernost*, el 1901 a Dresden, varen ser un fracàs rotund, difícil de digerir per a un mestre que, quan va començar a escriure *Salome*, poc abans de concloure la *Simfonia domèstica*, ja havia triomfat en l'escena concertística europea amb la inspiració melòdica i l'eloqüència descriptiva que animen la seua fabulosa sèrie de poemes sonors, amb obres mestres, a més de *Don Juan*, com *Mort i transfiguració*, *Les alegres entremaliadures de Till Eulenspiegel*, *Així parlà Zaratustra*, *Don Quijote* i *Una vida d'heroi*.

Per fortuna, els dessabors varen acabar el 1905 amb l'èxit de *Salome*, drama musical en un acte basat en l'obra teatral homònima d'Oscar Wilde, escrita en francès i traduïda a l'alemany per Hedwig Lachmann. El mateix compositor, que va quedar fascinat en vore una representació de l'obra al Kleines Theater de Max Reinhardt de Berlín el 1902, protagonitzada per Gertrude Eysolt, va condensar el text original amb encertat instint teatral. La crueltat, l'erotisme violent, l'atmosfera decadent i els

aspectes més expressionistes del text de Wilde es transformen, per l'extraordinària intensitat de la música, en una de les òperes més importants del segle XX.

Tot i que la seua estrena al Teatre de la Cort de Dresden –el 9 de desembre de 1905, amb direcció d'Ernst von Schuch i amb Marie Wittich en el paper titular–, va tindre una acollida entusiasta, la primera gran òpera de Strauss va escandalitzar bona part de la societat més conservadora i va trobar dificultats per difondre's en alguns teatres d'Europa i d'Amèrica. La cruesa de l'obra, lasciva i pecaminosa a ulls de la moral victoriana, va provocar reaccions visceralment en contra seua: a Alemanya, l'emperador Guillem II lamentava en públic i en privat que haguera escollit esta obra –alguns col·legues i amics del compositor, com Romain Rolland, jutjaven l'obra de Wilde “indigna” de Strauss– i a Anglaterra, el gabinet de Lord Chamberlain es va declarar indignat per l'òpera, com abans havia fet amb l'obra teatral.

Quan la censura va impedir que s'estrenara a Viena, Gustav Mahler va expressar el seu disgust en una carta al compositor: “Per desgràcia, és la trista veritat. La censura la rebutja! Remoc cel i terra per tal d'impedir esta situació absurda, però és en va. No podria expressar-li l'enorme impressió que em produïx la seua òpera. És la seua obra mestra i em confirma el que pensava des de fa temps: és vostè un dramaturg nat”. Finalment, l'extraordinària qualitat de la partitura va acabar per vèncer les traves i censures, i va catapultar el seu autor com un dels grans operistes del seu temps. Strauss fins i tot va preparar una versió per a ser cantada en francès, a penes representada.

L'acció del drama se centra en l'episodi evangèlic que narra la decapitació del profeta sant Joan Baptista, ordenada per Herodes Antipes, tetrarca de Galilea (Segle I dC), a petició de la princesa Salomé, filla del seu germà Herodes Filip i de la princesa Heròdies, que va fer arrestar el profeta per declarar il·lícita la seua unió incestuosa amb el tetrarca. En l'*Evangelí segons sant Mateu*, la figura dominant d'esta trama és Heròdies i el seu desig d'acabar amb el Baptista, considerat un profeta per una multitud indignada davant de la seua possible execució. Durant la celebració de l'aniversari d'Herodes, la princesa Salomé havia acceptat ballar en públic per al tetrarca si este accedia a concedir-li el desig que ella demanara. I ella, seguint el consell de sa mare, va dir: “Dona'm, sobre una safata, el cap de Joan el Baptista”. Contrariat, però obligat per la seua promesa, Herodes va accedir: “Va ordenar decapitar Joan a la presó i el seu cap va ser lliurat en una safata a la jove, que li la va oferir a sa mare”.

Per a Oscar Wilde, la figura dominant de l'obra és Salomé i centra en ella la seua mirada transgressora. Les seues primeres fonts d'inspiració varen ser el poema inacabat *Hèrodiade*, de Stéphane Mallarmé, i la descripció de la princesa que, sense donar-li nom, fa el novel·lista Charles-Marie Georges Huysmann en la seva obra *À Rebours*, que casava perfectament amb la seua visió del personatge,

totalment allunyada de la docilitat de la Salomé bíblica. En este sentit, cal destacar la influència de les pintures de Gustave Moreau (*Salomé dansant devant Héroe* i *L'Apparition*), evocades per Huysmann en el seu text. Lluny de la filla obedient, la Salomé de Wilde, i la de Strauss, és una criatura molt més torbadora i sensual que transita de l'erotisme i del desig sexual a l'odi i a la mort. Hi ha altres aproximacions operístiques centrades en el triangle Salomé-Herodes i Heròdies, com *l'Hérodiade* de Jules Massenet, lliurement inspirada en el relat *Herodias* de Gustave Flaubert, però el nivell de la *Salome* straussiana no té comparació.

La figura d'Herodes en l'obra de Wilde –perfectament recreat per la música– és la d'un personatge atrapat per la seua fatuïtat, per la gelosia de la seua dona, per les exigències de Salomé i per la seua pròpia depravació, amb una malsana atracció sexual per la princesa. És el revers del món elevat i la fortalesa moral de Jochanaan.

Hereu de les millors virtuts de Ferenc Liszt, Hector Berlioz i Richard Wagner, i devot admirador de la transparència i la finor de l'escriptura mozartiana –en les seues etapes com a director a Weimar, Munic i Berlín varen ser especialment rellevants les seues interpretacions de les òperes de Mozart–, Strauss es revela en *Salome* com un mestre en l'art de la metamorfosi temàtica, amb un ús dels motius i les transformacions que s'adapta amb precisió al caràcter dels personatges i a les seues accions.

La partitura atrapa l'espectador des de l'inici de l'acció, situada al pati del palau d'Herodes a la ciutat galilea de Tiberíades, sota la llum blanca de la lluna, amb un eloqüent solo de clarinet que introduïx un dels motius de Salomé. Des del començament, la ciència orquestradora de Strauss mou els fils de l'acció dramàtica, planificada sense interrupció en tres episodis, dividits al seu torn per tres escenes i separats per tres interludis. Tota l'obra conté moments antològics, com el quintet fugat del grup de cinc jueus (quatre tenors i un baix) que inicien una grotesca discussió teològica sobre la naturalesa de Déu i el seu profeta. Per la dissonància expressiva, és una mostra de la modernitat de l'escriptura straussiana en esta època.

En l'arquitectura teatral de l'òpera impera la llei del desig no correspost, clau per a entendre la psicologia dels personatges. El jove capità sirià Narraboth, que vigila l'aljub on està presoner Jochanaan, mira amb fascinació la bella Salomé que assisteix al banquet en el palau d'Herodes –compara la seua bellesa amb la lluna pàl·lida que els il·lumina– mentre al seu costat, el patge, enamorat platònicament de Narraboth, presagia les desgràcies que s'acosten. Salomé, que abandona el banquet, angoixada per les mirades lascives d'Herodes, experimenta una atracció immediata en sentir la solemne i majestuosa veu del profeta. Les paraules de Wilde i la música de Strauss –el primer interludi, amb el tema del profeta en les trompes, exposa el tema amorós del desig de la princesa– forgen l'agitació que viuen els personatges: Narraboth, consternat per haver cedit als desitjos de Salomé de vore el presoner, malgrat la prohibició expressa del tetrarca, es desespera davant de la idea obsessiva de Salomé –“Vull besar la teua boca, Jochanaan”– i se suïcida amb el seu punyal.

La vocalitat straussiana s'adapta com un guant a l'escriptura declamatòria de Wilde. En este sentit, el cant d'amor de la princesa en l'encontre amb el profeta se cenyix admirablement a la voluptuosa i refinada escriptura del dramaturg irlandès en descriure cada part de cos desitjat de Jochanaan, associat a un color –el cos, blanc com els lliris, la neu o les roses; els cabells, negres com el raïm, els cedres o les nits sense lluna; la boca, roja com una mangrana... Cada descripció provoca el rebuig irat del profeta i l'hostilitat creixent de la princesa. En tota l'escena, Strauss subratlla els colors pictòrics amb fascinants colors musicals dels instruments solistes.

Eloqüència en les paraules; eloqüència en l'orquestra, amb climax formidables com el del segon intermedi, que combina magistralment diversos temes, entre ells el de la princesa relacionat amb Herodes, fins a introduir, en una ferotge entrada dels metalls, el tema de la venjança de Salomé, que prefigura el seu final aterrador.

Mestre en l'impuls de cada situació dramàtica, Strauss plasma amb geni la tensió del diàleg entre Herodes i la princesa, indiferent a les intervencions d'Herodias

i Jochanaan. L'angoixa del tetrarca en comprometre's a atorgar-li el desig que vullga -encara que siga la mitat del seu regne- i la triomfant acceptació de Salome -"Ballaré per a tu, tetrarca"-, tenen el seu magistral reflex en l'orquestra. En este sentit, en la célebre *Dansa dels set vels* resulta admirable la transformació d'idees extretes de tota l'òpera i el refinament vienés amb què dibuixa fins i tot els colors més exòtics i de caire oriental.

La incisiva orquestració straussiana, aclaparadora en l'ús del color, la tensió rítmica i el refinament, reflectix l'audàcia i la modernitat del seu llenguatge (després de *Salome* i *Elektra*, el compositor va preferir refugiar-se en terrenys menys innovadors), ja que maneja amb saviesa una plantilla gegant que alterna passatges d'una transparència admirable, amb altres d'estremidora potència.

Vocalment, *Salome*, primer gran paper femení straussià, suposa un repte enorme per a una soprano per la dificultat tècnica i per la intensitat dramàtica d'un personatge complex -Strauss va arribar a descriure la seua veu ideal com "una princesa de setze anys amb la veu d'Isolde"-, amb una part infantil i capritxosa i un altre perfil, neuròtic, luxuriós i pervers.

El seu monòleg final davant el cap tallat del Baptista, d'intensitat demolidora, és un dels màxims assoliments de la música straussiana. Són imponents la paleta vocal i el ventall expressiu que exigix a l'interpret, que transita de la crispació i el despit a la nostàlgia per un amor que hauria pogut ser, de l'exaltació del desig a l'horror davant d'uns ulls que ja no miren i d'una boca que ja no insulta, en un lament macabre -"el misteri de l'amor és més gran que el misteri de la mort"- quan besa la boca del profeta i nota el gust amarg de la sang que, en la seua exasperació, identifica amb el gust amarg de l'amor no aconseguit. Tot en esta escena és un miracle orquestral i vocal en el qual Strauss porta al límit les possibilitats expressives de l'orquestra a través d'una successió de motius que s'entrecreuen i nodriuen un teixit musical continu, tractat amb claredat, refinament, bellesa sonora i poderós alè dramàtic.

Salome: los enigmas del deseo, el amor y la muerte

Javier Pérez Senz

Periodista y crítico musical

En las óperas de Richard Strauss (Múnich, 1864-Garmisch-Partenkirchen, 1949), las motivaciones psicológicas y la tensión de las situaciones dramáticas determinan tanto la identidad vocal de cada personaje como el despliegue de los más adecuados, refinados y suntuosos recursos orquestales. "Nuestro arte es expresión de sentimientos", decía el compositor bávaro en 1889 para explicar el profundo sentido poético y dramático que la orquesta puede transmitir con más conmovedora fuerza que las palabras. En el ámbito de la música de programa, sus poemas sinfónicos -Strauss prefirió denominarlos *Tondichtungen* (poemas sonoros)- exigen a la orquesta el máximo nivel de virtuosismo, perfección, transparencia y equilibrio. También en sus óperas el poder de la orquesta es tan decisivo que, en los casos de *Salome* y *Elektra*, algunos las han definido como *Symphonische Dichtungen mit Singstimmen* (poemas sinfónicos con voces).

Cuando se instaló en Berlín, en 1898, Strauss era considerado junto a Gustav Mahler como el más grande compositor orquestal de su época. De hecho, estaba acostumbrado al éxito desde muy joven en su triple faceta de compositor, pianista y director de orquesta. Ya en 1889, con solo 24 años, había deslumbrado al mundo con el estreno de su poema sonoro *Don Juan*, su primera obra maestra. Pero aún no había conseguido triunfar en el mundo de la ópera. Sus dos primeras óperas -*Guntram*, en 1894 en Múnich, y *Feuernost*, en 1901 en Dresde, fueron un rotundo fracaso, difícil de digerir para un maestro que, cuando comenzó a escribir *Salome*, poco antes de concluir su *Sinfonía doméstica*, ya había triunfado en la escena concertística europea con la inspiración melódica y la elocuencia descriptiva que animan su fabulosa serie de poemas sonoros, con obras maestras, además de *Don Juan*, como *Muerte y transfiguración*, *Las alegres travesuras de Till Eulenspiegel*, *Así hablaba Zaratustra*, *Don Quijote* y *Una vida de héroe*.

Por fortuna, los sinsabores terminaron en 1905 con el éxito de *Salome*, drama musical en un acto basado en la obra teatral homónima de Oscar Wilde, escrita en francés y traducida al alemán por Hedwig Lachmann. El propio compositor, que quedó fascinado al ver una representación de la obra en el Kleines Theater de Max Reinhardt de Berlín en 1902, protagonizada por Gertrude Eysolt, condensó

el texto original con certero instinto teatral. La crueldad, el erotismo violento, la atmósfera decadente y los aspectos más expresionistas del texto de Wilde se transforman, por la extraordinaria intensidad de la música, en una de las óperas más importantes del siglo XX.

Aunque su estreno en el Teatro de la Corte de Dresde -el 9 de diciembre de 1905, con dirección de Ernst von Schuch y Marie Wittich en el papel titular-, cosechó una acogida entusiasta, la primera gran ópera de Strauss escandalizó a buena parte de la sociedad más conservadora y encontró dificultades para difundirse en algunos teatros de Europa y América. La crudeza de la obra, lasciva y pecaminosa a ojos de la moral victoriana, provocó viscerales reacciones en su contra: en Alemania, el emperador Guillermo II lamentaba en público y en privado que hubiera escogido esa obra -algunos colegas y amigos del compositor, como Romain Rolland, juzgaban la obra de Wilde "indigna" de Strauss- y en Inglaterra, el gabinete de Lord Chamberlain se declaró indignado por la ópera, como antes hizo con la obra teatral.

Cuando la censura impidió su estreno en Viena, Gustav Mahler expresó su disgusto en una carta al compositor: "Por desgracia, es la triste verdad. ¡La censura la rechaza! Remuevo cielo y tierra para impedir esta situación absurda, pero es en vano. No podría expresarle la enorme impresión que me produce su ópera. Es su obra maestra y me confirma lo que pensaba desde hace tiempo: es usted un

dramaturgo nato". Finalmente, la extraordinaria calidad de la partitura acabó venciendo trabas y censuras, catapultando a su autor como uno de los grandes operistas de su tiempo. Strauss incluso preparó una versión para ser cantada en francés, apenas representada.

La acción del drama se centra en el episodio evangélico que narra la decapitación del profeta San Juan Bautista, ordenada por Herodes Antipas, tetrarca de Galilea (Siglo I d.C.), a petición de la princesa Salomé, hija de su hermano Herodes Filipo y de la princesa Herodías, que hizo detener al profeta por declarar ilícita su unión incestuosa con el tetrarca. En el *Evangelio según San Mateo*, la figura dominante de esta trama es Herodíade y su deseo de acabar con el Bautista, considerado un profeta por una multitud indignada ante su posible ejecución. Durante la celebración del cumpleaños de Herodes, la princesa Salomé aceptó bailar en público para el tetrarca si éste accedía a concederle el deseo que pidiera. Y ella, siguiendo el consejo de su madre, dijo: "Dame aquí sobre una bandeja la cabeza de Juan Bautista". Contrariado, pero obligado por su promesa, Herodes accedió: "Ordenó decapitar a Juan en la prisión y su cabeza fue entregada en una bandeja a la joven, que se la llevó a su madre".

Para Oscar Wilde, la figura dominante de la obra es Salomé y en ella centra su transgresora mirada. Sus primeras fuentes de inspiración fueron el poema inacabado *Hèrodiade*, de Stéphane Mallarmé, y la descripción de la princesa que, sin darle nombre, hace el novelista Charles-Marie Georges Huysmann en su obra *À Rebours*, que casaba perfectamente con su visión del personaje, totalmente alejada de la docilidad de la Salomé bíblica. En este sentido, hay que destacar la influencia de las pinturas de Gustave Moreau (*Salomé dansant devant Héroe* y *L'Apparition*), evocadas por Huysmann en su texto. Lejos de la hija obediente, la Salomé de Wilde, y la de Strauss, es una criatura mucho más turbadora y sensual que transita del erotismo y el deseo sexual al odio y la muerte. Existen otras aproximaciones operísticas centradas en el triángulo Salomé-Herodes y Herodías, como la *Hèrodiade* de Jules Massenet, libremente inspirada en el relato *Herodias* de Gustave Flaubert, pero la estatura de la *Salome* straussiana no tiene parangón.

La figura de Herodes en la obra de Wilde -perfectamente recreado por la música- es la de un personaje atrapado por su fatuidad, los celos de su mujer, las exigencias de Salomé y su propia depravación, con una malsana atracción sexual por la princesa. Es el reverso del mundo elevado y la fortaleza moral de Jochanaan.

Herederero de las mejores virtudes de Ferenc Liszt, Hector Berlioz y Richard Wagner, y devoto admirador de la transparencia y finura de la escritura mozartiana -en sus etapas como director en Weimar, Múnich y Berlín fueron especialmente relevantes

sus interpretaciones de las óperas de Mozart-, Strauss se revela en *Salome* como un maestro en el arte de la metamorfosis temática, con un uso de los motivos y las transformaciones que se adapta con precisión al carácter de los personajes y sus acciones.

La partitura atrapa al espectador desde el inicio de la acción, situada en el patio del palacio de Herodes en la ciudad galilea de Tiberíades, bajo la luz blanca de la luna, con un elocuente solo de clarinete que introduce uno de los motivos de *Salome*. Desde el comienzo, la ciencia orquestadora de Strauss mueve los hilos de la acción dramática, planificada sin interrupción en tres episodios, divididos a su vez por tres escenas y separados por tres interludios. Toda la obra encierra momentos antológicos, como el quinteto fugado del grupo de cinco judíos (cuatro tenores y un bajo) que inician una grotesca discusión teológica sobre la naturaleza de Dios y su profeta. Por su disonancia expresiva, es una muestra de la modernidad de la escritura straussiana en esa época.

En la arquitectura teatral de la ópera impera la ley del deseo no correspondido, clave para entender la psicología de los personajes. El joven capitán sirio Narraboth, que vigila el aljibe en el que está prisionero Jochanaan, mira con fascinación a la bella *Salome* que asiste al banquete en el palacio de Herodes -compara su belleza con la luna pálida que les ilumina- mientras a su lado, el paje, enamorado platónicamente de Narraboth, presagia las desgracias que se avecinan. *Salome*, que abandona el banquete, agobiada por las miradas lascivas de Herodes, siente una atracción inmediata al oír la solemne y majestuosa voz del profeta. Las palabras de Wilde y la música de Strauss -el primer interludio, con el tema del profeta en las trompas, expone el tema amoroso del deseo de la princesa- forjan la agitación que viven los personajes: Narraboth, angustiado por haber cedido a los deseos de *Salome* de ver al prisionero, a pesar de la prohibición expresa del tetrarca, se desespera ante la idea obsesiva de *Salome* -"Quiero besar tu boca, Jochanaan"- y se suicida con su puñal.

La vocalidad straussiana se adapta como un guante a la escritura declamatoria de Wilde. En este sentido, el canto de amor de la princesa en su encuentro con el profeta se ciñe admirablemente a la voluptuosa y refinada escritura del dramaturgo irlandés al describir cada parte de cuerpo deseado de Jochanaan, asociado a un color -el cuerpo, blanco como los lirios, la nieve o las rosas; los cabellos, negros como las uvas, los cedros o las noches sin luna; la boca, roja como una granada... Cada descripción provoca el airado rechazo del profeta y la creciente hostilidad de la princesa. En toda la escena, Strauss subraya los colores pictóricos con fascinantes colores musicales de los instrumentos solistas.

Elocuencia en las palabras; elocuencia en la orquesta, con clímax formidables como el del segundo intermedio, que combina magistralmente varios temas, entre ellos el de la princesa relacionado con Herodes, hasta introducir, en una feroz entrada de los metales, el tema de la venganza de Salome, que prefigura su aterrador final.

Maestro en el impulso de cada situación dramática, Strauss plasma con genio la tensión del diálogo entre Herodes y la princesa, indiferente a las intervenciones de Herodías y Jochanaan. La angustia del tetrarca al comprometerse a otorgarle el deseo que quiera -aunque sea la mitad de su reino- y la triunfante aceptación de Salome -"Bailaré para ti, tetrarca"-, tienen su magistral reflejo en la orquesta. En este sentido, en la célebre *Danza de los siete velos* resulta admirable la transformación de ideas extraídas de toda la ópera y el refinamiento vienés con el que dibuja incluso los colores más exóticos y orientalizantes.

La incisiva orquestación straussiana, apabullante en el uso del color, la tensión rítmica y el refinamiento, refleja la audacia y modernidad de su lenguaje (después de *Salome* y *Elektra*, el compositor prefirió refugiarse en terrenos menos innovadores), manejando con sabiduría una plantilla gigantesca que alterna pasajes de una transparencia admirable, con otros de estremecedora potencia.

Vocalmente, *Salome*, primer gran papel femenino straussiano, supone un reto enorme para una soprano por la dificultad técnica y la intensidad dramática de un personaje complejo -Strauss llegó a describir su voz ideal como "una princesa de dieciséis años con la voz de Isolde"-, con un lado infantil y caprichoso y otro perfil, neurótico, lujurioso y perverso.

Su monólogo final ante la cabeza cortada del Bautista, de demoledora intensidad, es uno de los máximos logros de la música straussiana. Abruman la paleta vocal y el abanico expresivo que exige a su intérprete, que transita de la crispación y el despecho a la nostalgia por un amor que pudo haber sido, de la exaltación del deseo al horror ante unos ojos que ya no miran y una boca que ya no insulta, en un lamento macabro -"el misterio del amor es más grande que el misterio de la muerte"- cuando besa la boca del profeta y siente el gusto amargo de la sangre que, en su exasperación, identifica con el gusto amargo del amor inalcanzado. Todo en esta escena es un milagro orquestal y vocal en el que Strauss lleva al límite las posibilidades expresivas de la orquesta a través de una sucesión de motivos que se entrecruzan y nutren un tejido musical continuo, tratado con claridad, refinamiento, belleza sonora y poderoso aliento dramático.

James Gaffigan

Direcció musical
Dirección musical

© Miguel Lorenzo

Reconegut internacionalment pel seu mestratge innat i pel seu extraordinari esperit de col·laboració, el director d'orquestra estatunidenc James Gaffigan gaudix d'alta estima tant en l'àmbit simfònic com en l'operístic, gràcies a la seua capacitat per a forjar confiança mútua amb els artistes i extraure així el millor del seu talent. Ha sigut nomenat director musical de la Houston Grand Opera a partir de la temporada 2027-2028. Representa un cas singular entre els directors estatunidencs, ja que ha consolidat el seu prestigi en els teatres i sales de concert més venerades d'Europa, la qual cosa li ha valgut una constant demanda per part de companyies d'òpera i orquestres de tot el món. Actualment, és director musical de la Komische Oper de Berlín –on dirigeix la seua tercera temporada el 2025-2026– i director musical de la Verbier Festival Junior Orchestra. L'agost de 2025, Gaffigan va concloure la seua quarta i històrica última temporada com a director musical del Palau de les Arts Reina Sofia. Entre els càrrecs anteriors destaquen el de director titular de la Luzerner Sinfonieorchester, principal director invitat tant de la Netherlands Radio Philharmonic com de la Trondheim Symphony Orchestra & Opera, a més de director associat de la Simfònica de San Francisco i director assistent de l'Orquestra de Cleveland.

Ferm defensor de la música contemporània, Gaffigan ha dirigit més d'una trentena d'estrenes. La seua sòlida discografia inclou gravacions al costat de la Luzerner Sinfonieorchester, Netherlands Radio Philharmonic, Netherlands Radio Choir i la Frankfurt Radio Symphony. Va ser guardonat amb el primer premi en el Concurs de Direcció Sir Georg Solti el 2004. Format en el sistema d'escoles públiques de la ciutat de Nova York i fervent promotor de l'educació musical, va cursar estudis a LaGuardia High School of Music and Art abans de perfeccionar la seua formació en direcció orquestral a la Universitat Rice.

Reconocido internacionalmente por su maestría innata y su extraordinario espíritu de colaboración, el director de orquesta estadounidense James Gaffigan goza de alta estima tanto en el ámbito sinfónico como en el operístico, gracias a su capacidad para forjar confianza mutua con los artistas y extraer así lo mejor de su talento. Ha sido nombrado director musical de la Houston Grand Opera a partir de la temporada 2027-2028. Representa un caso singular entre los directores estadounidenses, por haber consolidado su prestigio en los teatros y salas de concierto más veneradas de Europa, lo que le ha valido una constante demanda por parte de compañías de ópera y orquestas de todo el mundo. Actualmente, es director musical de la Komische Oper de Berlín –donde dirige su tercera temporada en 2025-2026– y director musical de la Verbier Festival Junior Orchestra. En agosto de 2025, Gaffigan concluyó su cuarta e histórica última temporada como director musical del Palau de les Arts Reina Sofia. Entre sus cargos anteriores destacan el de director titular de la Luzerner Sinfonieorchester, principal director invitado tanto de la Netherlands Radio Philharmonic como de la Trondheim Symphony Orchestra & Opera, además de director asociado de la Sinfónica de San Francisco y director asistente de la Orquestra de Cleveland.

Firme defensor de la música contemporánea, Gaffigan ha dirigido más de una treintena de estrenos. Su sólida discografía incluye grabaciones junto a la Luzerner Sinfonieorchester, Netherlands Radio Philharmonic, Netherlands Radio Choir y la Frankfurt Radio Symphony. Fue galardonado con el primer premio en el Concurso de Dirección Sir Georg Solti en 2004. Formado en el sistema de escuelas públicas de la ciudad de Nueva York y ferviente promotor de la educación musical, cursó estudios en LaGuardia High School of Music and Art antes de perfeccionar su formación en dirección orquestral en la Universidad Rice.

Damiano Michieletto

Direcció d'escena
Dirección de escena

© Fabio Lovino

Damiano Michieletto s'ha consolidat, en poc temps en l'escena internacional, com un dels representants més interessants de la jove generació de directors d'escena italians. Va cursar estudis de producció d'òpera i teatre a l'Escola d'Art Dramàtic Paolo Grassi de Milà i es va llicenciar en Literatura Moderna a la universitat de la seua Venècia natal. La seua aclamada producció de *Švanda dudák*, de Jaromír Weinberger, per al Festival de Wexford, va ser guardonada amb l'Irish Times/ESB Theatre Award el 2003. Entre les seues primeres incursions en la direcció operística destaquen *La gazza ladra* a Pesaro (premi Abbiati el 2008), un cicle Mozart/Da Ponte a La Fenice, *Die Entführung aus dem Serail* al Teatro San Carlo o *La scala di seta* a Pesaro i a La Scala. Així mateix, va realitzar la posada en escena de *La bohème*, *Falstaff*, *La Cenerentola* i *Alcina* al Festival de Salzburg; *Guillaume Tell* i *Cavalleria rusticana/Pagliacci* al Covent Garden (premi Olivier 2016); *La damnation de Faust* a Roma (premi Abbiati 2018); *Jenůfa* a la Staatsoper de Berlín; *Rigoletto* a La Fenice (premi Abbiati 2022); *La Cenerentola* a Dresden, i *Il viaggio a Reims* a Amsterdam i a Philadelphia.

Entre els seus compromisos recents destaquen *Falstaff* a Dresden; *West Side Story* al Festival de Caracalla; *Il nome della rosa*, amb música de Francesco Filidei, a La Scala; *La fille du régiment* a la Bayerische Staatsoper i al San Carlo; *Giulio Cesare* al Théâtre des Champs-Élysées i al Capitole de Toulouse; l'estrena mundial d'*Animal Farm*, d'Alexander Raskatov, per a la Ducht National Opera i la Staatsoper de Viena; *Médée* de Cherubini i *Salome* a La Scala; *Carmen* al Covent Garden; *Béatrice et Bénédict* a Lió i a Gènova. En la temporada 2025-2026 aborda noves produccions de *Lohengrin* a Roma, *La clemenza di Tito* a Zuric, *Carmen* a La Scala i la seua primera *Traviata* a Bregenz. A més, el 7 de desembre de 2026, inaugurarà la temporada de La Scala amb *Otello*. En Les Arts ha dirigit, entre altres produccions, *L'elisir d'amore*, *La damnation de Faust*, *Il viaggio a Reims* i *Don Giovanni*.

Damiano Michieletto se ha consolidado, en poco tiempo en la escena internacional, como uno de los representantes más interesantes de la joven generación de directores de escena italianos. Cursó estudios de producción de ópera y teatro en la Escuela de Arte Dramático Paolo Grassi de Milán y se licenció en Literatura Moderna en la universidad de su Venecia natal. Su aclamada producción de *Švanda dudák*, de Jaromír Weinberger, para el Festival de Wexford, fue galardonada con el Irish Times/ESB Theatre Award en 2003. Entre sus primeras incursiones en la dirección operística destacan *La gazza ladra* en Pésaro (premio Abbiati en 2008), un ciclo Mozart/Da Ponte en La Fenice, *Die Entführung aus dem Serail* en el Teatro San Carlo o *La scala di seta* en Pésaro y en La Scala. Asimismo, realizó la puesta en escena de *La bohème*, *Falstaff*, *La Cenerentola* y *Alcina* en el Festival de Salzburg; *Guillaume Tell* y *Cavalleria rusticana/Pagliacci* en el Covent Garden (premio Olivier 2016); *La damnation de Faust* en Roma (premio Abbiati 2018); *Jenůfa* en la Staatsoper de Berlín; *Rigoletto* en La Fenice (premio Abbiati 2022); *La Cenerentola* en Dresde, e *Il viaggio a Reims* en Ámsterdam y Philadelphia.

Entre sus compromisos recientes destacan *Falstaff* en Dresde; *West Side Story* en el Festival de Caracalla; *Il nome della rosa*, con música de Francesco Filidei, en La Scala; *La fille du régiment* en la Bayerische Staatsoper y en el San Carlo; *Giulio Cesare* en el Théâtre des Champs-Élysées y en el Capitole de Toulouse; el estreno mundial de *Animal Farm*, de Alexander Raskatov, para la Ducht National Opera y la Staatsoper de Viena; *Médée* de Cherubini y *Salome* en La Scala; *Carmen* en el Covent Garden; *Béatrice et Bénédict* en Lyon y Génova. En la temporada 2025-2026 aborda nuevas producciones de *Lohengrin* en Roma, *La clemenza di Tito* en Zúrich, *Carmen* en La Scala y su primera *Traviata* en Bregenz. Además, el 7 de diciembre de 2026, inaugurará la temporada de La Scala con *Otello*. En Les Arts ha dirigido, entre otras producciones, *L'elisir d'amore*, *La damnation de Faust*, *Il viaggio a Reims* y *Don Giovanni*.

Paolo Fantin

Escenografia
Escenografia

Nascut a Castelfranco Veneto (Itàlia), Paolo Fantin es va formar a Escenografia i Escenotècnia a l'Accademia di Belle Arti de Venècia i ha desenrotllat una destacada carrera internacional en òpera i teatre. Col·laborador habitual de Damiano Michieletto des del 2004, ha firmat escenografies per als principals teatres europeus, com La Scala de Milà, Covent Garden de Londres, Òpera de París, Theater an der Wien, Staatsoper de Berlín, Festival de Salzburg i el Festival de Pesaro. El seu treball abasta un amplíssim repertori, del *bel canto* al segle XXI, incloent diverses creacions contemporànies i estrenes mundials. Ha rebut nombrosos reconeixements, entre els quals diversos premis Abbiati i l'International Opera Award al millor escenògraf, cosa que l'ha consolidat com una de les figures clau de l'escena lírica actual.

@Marco Brescia e Rudy Amisano

Nacido en Castelfranco Veneto (Italia), Paolo Fantin se formó en Escenografía y Escenotecnia en la Accademia di Belle Arti de Venecia y desarrolla una destacada carrera internacional en ópera y teatro. Colaborador habitual de Damiano Michieletto desde 2004, ha firmado escenografías para los principales teatros europeos, como La Scala de Milán, Covent Garden de Londres, Ópera de París, Theater an der Wien, Staatsoper de Berlín, Festival de Salzburgo y el Festival de Pésaro. Su trabajo abarca un amplísimo repertorio, del *bel canto* al siglo XXI, incluyendo varias creaciones contemporáneas y estrenos mundiales. Ha recibido numerosos reconocimientos, entre ellos varios premios Abbiati y el International Opera Award al mejor escenógrafo, consolidándose como una de las figuras clave de la escena lírica actual.

Carla Teti

Vestuari
Vestuario

Figurista italiana formada a l'Accademia di Belle Arti de Roma, Carla Teti col·labora des del 2004 amb Damiano Michieletto, a més d'haver treballat amb Daniele Abbado, Andrea Breth, Barrie Kosky i Christoph Waltz. Ha dissenyat vestuari per als escenaris del Festival de Salzburg, Covent Garden, Staatsoper de Viena, La Scala, Òpera de París, Dutch National Opera i La Fenice. Entre les seues produccions més destacades figuren *Guillaume Tell* i *Cavalleria rusticana/Pagliacci* a Londres, *Samson et Dalila* a París, *Il nome della rosa* a Milà (estrena mundial, 2025) i *Il viaggio a Reims* a Amsterdam. La seua trajectòria ha sigut reconeguda amb l'Olivier Award per *Cavalleria rusticana/Pagliacci* i *Il viaggio a Reims*, amb el premi Franco Abbiati per *Sigismondo*, *Don Giovanni* i *Madama Butterfly*, i amb l'International Opera Award el 2017.

Figurista italiana formada en la Accademia di Belle Arti de Roma, Carla Teti colabora desde 2004 con Damiano Michieletto, además de haber trabajado con Daniele Abbado, Andrea Breth, Barrie Kosky y Christoph Waltz. Ha diseñado vestuario para los escenarios del Festival de Salzburgo, Covent Garden, Staatsoper de Viena, La Scala, Ópera de París, Dutch National Opera y La Fenice. Entre sus producciones más destacadas figuran *Guillaume Tell* y *Cavalleria rusticana/Pagliacci* en Londres, *Samson et Dalila* en París, *Il nome della rosa* en Milán (estreno mundial, 2025) e *Il viaggio a Reims* en Ámsterdam. Su trayectoria ha sido reconocida con el Olivier Award por *Cavalleria rusticana/Pagliacci* y *Il viaggio a Reims*, el premio Franco Abbiati por *Sigismondo*, *Don Giovanni* y *Madama Butterfly*, y el International Opera Award en 2017.

Alessandro Carletti

Il·luminació
Iluminación

© Leila Leam

Nascut a Roma, va estudiar fotografia i pintura, i va descobrir la seua vocació pel disseny d'il·luminació de la mà de son pare, vinculat al món teatral. A finals dels anys noranta va començar la seua trajectòria al Festival de Pesaro, i es va especialitzar en òpera, la qual cosa ha implicat col·laboracions amb directors com Daniele Abbado, Francesco Micheli, Henning Brockhaus, Pippo Delbono, Yannis Kokkos i Barrie Kosky. Entre les seues produccions destaquen treballs a la Bayerische Staatsoper, Covent Garden, Theater an der Wien, Staatsoper de Viena, Komische Oper i al Festival de Salzburg, junt amb directors d'escena com Damiano Michieletto. Ha sigut guardonat amb el Knight of Illumination Award 2015 per *Guillaume Tell* i amb l'Olivier Award 2016 a la millor nova producció per *Cavalleria rusticana/Pagliacci*.

Nacido en Roma, estudió fotografía y pintura, y descubrió su vocación por el diseño de iluminación de la mano de su padre, vinculado al mundo teatral. A finales de los años noventa comenzó su trayectoria en el Festival de Pésaro, especializándose en ópera y colaborando con directores como Daniele Abbado, Francesco Micheli, Henning Brockhaus, Pippo Delbono, Yannis Kokkos y Barrie Kosky. Entre sus producciones destacan trabajos en la Bayerische Staatsoper, Covent Garden, Theater an der Wien, Staatsoper de Viena, Komische Oper y el Festival de Salzburgo, junto a *registas* como Damiano Michieletto. Ha sido galardonado con el Knight of Illumination Award 2015 por *Guillaume Tell* y con el Olivier Award 2016 a la mejor nueva producción por *Cavalleria rusticana/Pagliacci*.

Thomas Wilhelm

Coreografia
Coreografía

Thomas Wilhelm es va formar a la universitat de dansa Palucca de Dresden. Com a ballari, ha actuat en les òperes de Dresden, Leipzig i Göteborg, a més de participar amb la companyia de Stephan Thoss en representacions a Kiel i Hannover, on varen sorgir les seues primeres creacions coreogràfiques. Des del 2006 desenrotlla una carrera independent com a coreògraf. Manté una estreta i prolongada col·laboració amb el director d'escena Christof Loy, amb produccions als principals teatres d'òpera d'Europa, entre els quals el Covent Garden, la Bayerische Staatsoper, el Teatro Real de Madrid i el Liceu. Treballa, així mateix, amb Nadja Loschky i, des del 2019, amb Damiano Michieletto, amb el qual ha presentat produccions a La Scala, l'Òpera de París i la Komische Oper de Berlín, i ha obtingut l'International Opera Award 2023 per l'estrena mundial d'*Animal Farm*.

Thomas Wilhelm se formó en la universidad de danza Palucca de Dresde. Como bailarín, actuó en las óperas de Dresde, Leipzig y Gotemburgo, además de participar con la compañía de Stephan Thoss en representaciones en Kiel y Hannover, donde surgieron sus primeras creaciones coreográficas. Desde 2006 desarrolla una carrera independiente como coreógrafo. Mantiene una estrecha y prolongada colaboración con el director de escena Christof Loy, con producciones en los principales teatros de ópera de Europa, entre ellos el Covent Garden, Bayerische Staatsoper, Teatro Real de Madrid y el Liceu. Trabaja, asimismo, con Nadja Loschky y, desde 2019, con Damiano Michieletto, con quien ha presentado producciones en La Scala, la Ópera de París y la Komische Oper de Berlín, obteniendo el International Opera Award 2023 por el estreno mundial de *Animal Farm*.

John Daszak

Herodes

El tenor britànic John Daszak és apreciat internacionalment pel seu mestratge en la interpretació de personatges de gran càrrega psicològica i exigència musical. És un dels artistes més sol·licitats per a papers com Loge (*Das Rheingold*), amb el qual va debutar a Les Arts el 2007, Herodes (*Salome*), Vere (*Billy Budd*) i Tambor Major (*Wozzeck*), i ha actuat als escenaris més prestigiosos, inclosos el Festival de Bayreuth, la Staatsoper de Berlín, la Bayerische Staatsoper i La Scala. Esta temporada aborda els papers de Tambor Major a Tòquio, Shuiski (*Boris Godunov*) al Covent Garden i Herodes a Les Arts, que molts consideren el seu paper més emblemàtic. La seua poderosa presència escènica ha sigut recolzada pels directors d'escena més visionaris, amb els quals col·labora habitualment, entre ells Barrie Kosky, Dmitri Tcherniakov, Calixto Bieito i Krzysztof Warlikowski.

© Robert Workman

Michaela Schuster

Herodias

Michaela Schuster és una les millors mezzosopranos del nostre temps. A més de la seua Herodias a València, tornarà a l'Òpera de San Francisco com a Klytämnestra. El seu extens repertori abasta els grans papers per a mezzosoprano dramàtica, incloent Ortrud (*Lohengrin*), Fricka (*Das Rheingold*, *Die Walküre*), Waltraute (*Götterdämmerung*), Nurse (*Die Frau ohne Schatten*), Klytämnestra (*Elektra*), Madame de Croissy (*Dialogues des Carmélites*), així com Zia Principessa i Zita (*Il trittico*). Canta regularment a les Staatsoper de Berlín, Munic i Viena, Festspielhaus de Baden-Baden, Covent Garden, Metropolitan, Òpera de Zúric i el Teatro Real. Entre els èxits més destacats de la seua carrera es troben la interpretació de Nurse (*Die Frau ohne Schatten*) al Festival de Salzburg i la seua Kundry (*Parsifal*) al Festival de Pasqua de Salzburg sota la direcció de Christian Thielemann.

© Nikola Stege

El tenor británico John Daszak es apreciado internacionalmente por su maestría en la interpretación de personajes de gran carga psicológica y exigencia musical. Es uno de los artistas más solicitados para papeles como Loge (*Das Rheingold*), con el que debutó en Les Arts en 2007, Herodes (*Salome*), Vere (*Billy Budd*) y Tambor Mayor (*Wozzeck*), actuando en los escenarios más prestigiosos, incluidos el Festival de Bayreuth, la Staatsoper de Berlín, la Bayerische Staatsoper y La Scala. Esta temporada aborda los roles de Tambor Mayor en Tokio, Shuiski (*Boris Godunov*) en el Covent Garden y Herodes en Les Arts, que muchos consideran su papel más emblemático. Su poderosa presencia escénica ha sido respaldada por los directores de escena más visionarios, con los que colabora habitualmente, entre ellos Barrie Kosky, Dmitri Tcherniakov, Calixto Bieito y Krzysztof Warlikowski.

Michaela Schuster es una las mejores mezzosopranos de nuestro tiempo. Además de su Herodias en Valencia, regresará a la Ópera de San Francisco como Klytämnestra. Su extenso repertorio abarca los grandes roles para mezzosoprano dramática, incluyendo Ortrud (*Lohengrin*), Fricka (*Das Rheingold*, *Die Walküre*), Waltraute (*Götterdämmerung*), Nurse (*Die Frau ohne Schatten*), Klytämnestra (*Elektra*), Madame de Croissy (*Dialogues des Carmélites*), así como Zia Principessa y Zita (*Il trittico*). Canta regularmente en las Staatsoper de Berlín, Múnich y Viena, Festspielhaus de Baden-Baden, Covent Garden, Metropolitan, Ópera de Zúrich y el Teatro Real. Entre los hitos más sobresalientes de su carrera se encuentran su interpretación de Nurse (*Die Frau ohne Schatten*) en el Festival de Salzburgo y su Kundry (*Parsifal*) en el Festival de Pascua de Salzburgo bajo la dirección de Christian Thielemann.

Vida Miknevičiūtė

Salome

La soprano lituana Vida Miknevičiūtė s'ha consolidat com una de les veus liricodramàtiques més importants de l'escena internacional. Canta als teatres i festivals més prestigiosos: Bayreuth, Salzburg, Bayerische Staatsoper, La Scala, les Staatsoper de Berlín i Viena o la Deutsche Oper de Berlín, així com junt amb la Filharmònica de Berlín. Admirada per la seua imponent presència escènica i per la intensitat expressiva de les seues interpretacions, Miknevičiūtė brilla especialment en els papers més emblemàtics del repertori germànic, com Sieglinde (*Die Walküre*), Salome, Chrysothemis (*Elektra*), Elektra o Senta (*Der fliegende Holländer*). Entre els moments àlgids d'esta temporada destaquen *Fedora* a la Deutsche Oper de Berlín, *Die Walküre* (Sieglinde) a la Deutsche Oper de Berlín dirigida per Christian Thielemann i el paper titular d'*Elektra* a la Bayerische Staatsoper sota la batuta de Vladimir Jurowski.

La soprano lituana Vida Miknevičiūtė se ha consolidado como una de las voces liricodramáticas más importantes de la escena internacional. Canta en los teatros y festivales más prestigiosos: Bayreuth, Salzburgo, Bayerische Staatsoper, La Scala, las Staatsoper de Berlín y Viena o la Deutsche Oper de Berlín, así como junto a la Filarmónica de Berlín. Admirada por su imponente presencia escénica y la intensidad expresiva de sus interpretaciones, Miknevičiūtė brilla especialmente en los papeles más emblemáticos del repertorio germánico, como Sieglinde (*Die Walküre*), Salome, Chrysothemis (*Elektra*), Elektra o Senta (*Der fliegende Holländer*). Entre los hitos de esta temporada destacan *Fedora* en la Deutsche Oper de Berlín, *Die Walküre* (Sieglinde) en la Deutsche Oper de Berlín dirigida por Christian Thielemann y el rol titular de *Elektra* en la Bayerische Staatsoper bajo la batuta de Vladimir Jurowski.

Nicholas Brownlee

Jochanaan

Nicholas Brownlee torna a Les Arts després del seu triomf recent a *Der fliegende Holländer*. Esta temporada, el baix-baríton estatunidenc debuta a La Scala (Wotan en *Das Rheingold*) i a l'Òpera de Chicago (Jochanaan). A més, reapareixerà a la Bayerische Staatsoper (Wotan en *Die Walküre*), Festival de Bayreuth (*Der fliegende Holländer*) i l'Òpera de Frankfurt (Balstrode en *Peter Grimes*, Scarpia en *Tosca* i Kurwenal en *Tristan und Isolde*). En l'àmbit simfònic, debutarà amb la Simfònica de Houston (Kurwenal i Melot en el segon acte de *Tristan und Isolde*) i gravarà el Jochanaan de *Salome*. Canta en temples de la lírica com el Metropolitan, Bayerische Staatsoper, Dutch National Opera i les òperes de Viena, París, Roma i Los Angeles, i col·labora amb batutes del prestigi de Vladimir Jurowski, Gustavo Dudamel, Esa-Pekka Salonen, Pablo Heras-Casado, Kent Nagano, Fabio Luisi i James Gaffigan.

Nicholas Brownlee regresa a Les Arts tras su triunfo reciente en *Der fliegende Holländer*. Esta temporada, el bajo-barítono estadounidense debuta en La Scala (Wotan en *Das Rheingold*) y en la Ópera de Chicago (Jochanaan). Además, reaparecerá en la Bayerische Staatsoper (Wotan en *Die Walküre*), Festival de Bayreuth (*Der fliegende Holländer*) y la Ópera de Fráncfort (Balstrode en *Peter Grimes*, Scarpia en *Tosca* y Kurwenal en *Tristan und Isolde*). En el ámbito sinfónico, debutará con la Sinfónica de Houston (Kurwenal y Melot en el segundo acto de *Tristan und Isolde*) y grabará el Jochanaan de *Salome*. Canta en templos de la lírica como el Metropolitan, Bayerische Staatsoper, Dutch National Opera y las óperas de Viena, París, Roma y Los Ángeles, y colabora con batutas del prestigio de Vladimir Jurowski, Gustavo Dudamel, Esa-Pekka Salonen, Pablo Heras-Casado, Kent Nagano, Fabio Luisi y James Gaffigan.

Christopher Sokolowski

Narraboth

© Philippe Girard

El tenor estatunidenc Christopher Sokolowski ha sigut elogiado per la seua presència escènica i per la seua veu captivadora. Els seus debuts recents més destacats inclouen *Lohengrin* al Theater Bremen, Manolios en *Řecké pašije (La passió grega)* de Martinů a la Staatsoper de Hannover i Vere en l'aclamada producció de Ted Huffman per al Festival d'Aix de Provença de *The Story of Billy Budd, Sailor*. En la temporada 2025-2026 debuta com a Parsifal a De Vlaamse Opera i reprén el paper de Lohengrin al MUPA de Budapest. A més canta *Das Lied von der Erde* amb la St. Gallen Symphony Orchestra i debuta com a Shepherd en la nova producció de *Król Roger* a Des Moines Opera Festival. En les pròximes temporades debutarà a San Francisco, Brussel·les, Berlín i Munic.

El tenor estadounidense Christopher Sokolowski ha sido elogiado por su presencia escénica y su cautivadora voz. Sus debuts recientes más destacados incluyen *Lohengrin* en el Theater Bremen, Manolios en *Řecké pašije (La pasión griega)* de Martinů en la Staatsoper de Hannover y Vere en la aclamada producción de Ted Huffman para el Festival d'Aix-en-Provence de *The Story of Billy Budd, Sailor*. En la temporada 2025-2026 debuta como Parsifal en De Vlaamse Opera y retoma el papel de Lohengrin en el MUPA de Budapest. Además canta *Das Lied von der Erde* con la St. Gallen Symphony Orchestra y debuta como Shepherd en la nueva producción de *Król Roger* en Des Moines Opera Festival. En las próximas temporadas debutará en San Francisco, Bruselas, Berlín y Múnich.

Lioba Braun

Un patge | Un paje de Herodias

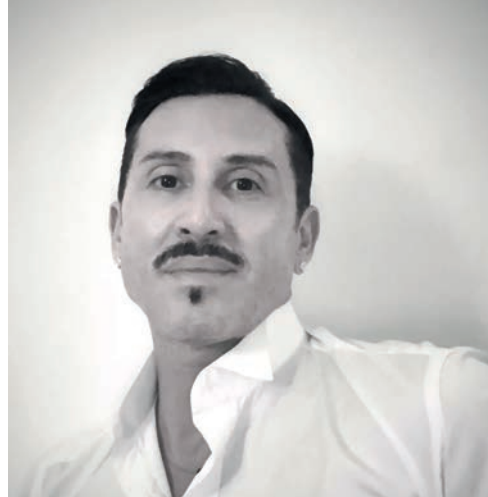
© Andreas Tobias

El salt internacional de la mezzosoprano Lioba Braun es va produir el 1994, quan va substituir amb molt poca antelació l'interpret de Brangäne en *Tristan und Isolde* al Festival de Bayreuth, sota la direcció de Daniel Barenboim. Des d'aleshores va començar a ser invitada per a encarnar papers wagnerians com Kundry, Ortrud, Fricka, Waltraute, Venus o Isolda a Bayreuth i en importants teatres com La Scala, Teatro Real, Liceu i les Staatsoper de Berlín, Dresden, Munic, Stuttgart i Viena. El seu repertori inclou també Verdi, Bartók i Strauss, així com les simfonies de Mahler i composicions de Berg, Brahms i Beethoven. Ha treballat amb els principals directors i orquestres del món i és professora de cant a Colònia des del 2010. Diverses gravacions són testimoni de la seua tasca artística.

El salto internacional de la mezzosoprano Lioba Braun se produjo en 1994, cuando sustituyó con muy poca antelación a la intérprete de Brangäne en *Tristan und Isolde* en el Festival de Bayreuth, bajo la dirección de Daniel Barenboim. Desde entonces comenzó a ser invitada para encarnar papeles wagnerianos como Kundry, Ortrud, Fricka, Waltraute, Venus o Isolda en Bayreuth y en importantes teatros como La Scala, Teatro Real, Liceu y las Staatsoper de Berlín, Dresde, Múnich, Stuttgart y Viena. Su repertorio incluye también a Verdi, Bartók y Strauss, así como las sinfonías de Mahler y composiciones de Berg, Brahms y Beethoven. Ha trabajado con los principales directores y orquestas del mundo y es profesora de canto en Colonia desde 2010. Varias grabaciones testimonian su labor artística.

Jorge Rodríguez-Norton

Primer jueu | Primer judició

Nascut a Avilés, Jorge Rodríguez-Norton va iniciar la seua formació musical en piano i es va graduar en el Conservatori Superior de Música Joaquín Rodrigo de València. El 2019 es va convertir en el tercer tenor espanyol que ha debutat al Festival de Bayreuth, on ha participat durant diverses temporades en *Tannhäuser*, *Tristan und Isolde* i *Parsifal*. Actua regularment als principals teatres espanyols, com el Liceu, Teatro Real i el Palau de les Arts, en els quals ha interpretat papers com Normanno (*Lucia di Lammermoor*), Gastone (*La traviata*), Goro (*Madama Butterfly*) i Doctor Cajus (*Falstaff*). La seua activitat abasta també sarsuela i òpera contemporània, i col·labora amb destacats directors musicals i escènics.

Nacido en Avilés, Jorge Rodríguez-Norton inició su formación musical en piano y se graduó en el Conservatorio Superior de Música Joaquín Rodrigo de Valencia. En 2019 se convirtió en el tercer tenor español en debutar en el Festival de Bayreuth, donde ha participado durante varias temporadas en *Tannhäuser*, *Tristan und Isolde* y *Parsifal*. Actúa regularmente en los principales teatros españoles, como el Liceu, Teatro Real y el Palau de les Arts, en los que ha interpretado roles como Normanno (*Lucia di Lammermoor*), Gastone (*La traviata*), Goro (*Madama Butterfly*) y el Doctor Cajus (*Falstaff*). Su actividad abarca también zarzuela y ópera contemporánea, colaborando con destacados directores musicales y escénicos.

Daniel Norman

Segon jueu | Segundo judició

© Fran Monks

Esta temporada, el tenor britànic Daniel Norman interpreta Basilio en *Le nozze di Figaro* i Horace Adams en *Peter Grimes* a l'Opera North, i torna a l'Opernhaus de Zurich amb títols com *Manon* i *Der Rosenkavalier*. Entre altres actuacions recents i passades destaquen Scaramuccio en *Ariadne auf Naxos*, Edmondo en *Manon Lescaut* i Spalanzani en *Les contes d'Hoffmann* a Zurich, Squeak en *Billy Budd* a Glyndebourne, Mao en *Nixon in China* (Boston, Hannover i Verona), Electrician en *Powder Her Face* d'Adès (Viena, Boston, Rússia), Monostatos en *Die Zauberflöte*, Tanzmeister en *Ariadne auf Naxos*, Tinca i Gherardo en *Il trittico*, Laca en *Jenůfa*, Moser en *Die Meistersinger von Nürnberg* i Sellem en *The Rake's Progress*.

Esta temporada, el tenor britànic Daniel Norman interpreta a Basilio en *Le nozze di Figaro* y a Horace Adams en *Peter Grimes* en Opera North, y regresa a la Opernhaus de Zürich con títulos como *Manon* y *Der Rosenkavalier*. Entre otras actuaciones recientes y pasadas destacan Scaramuccio en *Ariadne auf Naxos*, Edmondo en *Manon Lescaut* y Spalanzani en *Les contes d'Hoffmann* en Zürich, Squeak en *Billy Budd* en Glyndebourne, Mao en *Nixon in China* (Boston, Hannover y Verona), Electrician en *Powder Her Face* de Adès (Viena, Boston, Rusia), Monostatos en *Die Zauberflöte*, Tanzmeister en *Ariadne auf Naxos*, Tinca y Gherardo en *Il trittico*, Laca en *Jenůfa*, Moser en *Die Meistersinger von Nürnberg* y Sellem en *The Rake's Progress*.

Filipp Modestov

Tercer jueu | Tercer judío

Va nàixer a Krasnoiarsk (Sibèria). Va ser guanyador de la beca Dmitri Hvorostovsky i del concurs de música de cambra Elena Obraztsova a Sant Petersburg. Es va formar al màster de cant del Mozarteum de Salzburg, després de completar estudis de cant a l'Institut Estatal de Música A. G. Schnittke de Moscou. Va debutar com a Dona Cate en *Il campiello*, de Wolf-Ferrari, a la Universitat Mozarteum, i el 2023 va realitzar una estada al programa per a artistes joves de l'Accademia del Maggio Musicale Fiorentino, a més de participar en el projecte europeu *Opera out of Opera 2*. Ha oferit concerts al Festival La Voce a Bad Reichenhall, amb l'Orquestra Filharmònica de Sofia i un concert en memòria de Beniamino Gigli a Roma. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts, sota la guia de la soprano María Bayo.

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Nació en Krasnoyarsk (Siberia). Fue ganador de la Beca Dmitri Hvorostovsky y del concurso de música de cámara Elena Obraztsova en San Petersburgo. Se formó en el máster de canto del Mozarteum de Salzburgo, tras completar estudios de canto en el Instituto Estatal de Música A. G. Schnittke de Moscú. Debutó como Dona Cate en *Il campiello*, de Wolf-Ferrari, en la Universidad Mozarteum, y en 2023 realizó una estancia en el programa para jóvenes de la Accademia del Maggio Musicale Fiorentino, además de participar en el proyecto europeo *Opera out of Opera 2*. Ha ofrecido conciertos en el Festival La Voce en Bad Reichenhall, con la Orquesta Filarmónica de Sofia y un concierto en memoria de Beniamino Gigli en Roma. Forma parte del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts, bajo la guía de la soprano María Bayo.

Mathias Frey

Quart jueu | Cuarto judío

El tenor líric nascut a Munic, Mathias Frey va estudiar arquitectura abans de formar-se en cant al Conservatori de Viena i, posteriorment, va rebre classes de Rainer Trost i Renata Scotto en l'Acadèmia Nacional de Santa Cecília de Roma. El seu repertori abasta els grans papers mozartians –Tamino, Belmonte, Ferrando–, així com Nemorino, Conte Almaviva i Fenton, a més d'obres del segle XX de Berg, Korngold, Stravinsky i Glass. Després de la seua vinculació al Theater Hof i al Neue Musiktheater Linz, ha actuat al Festival de Salzburg sota la batuta de Franz Welser-Möst, al Teatre Comunale di Bologna, al Teatre Regio di Parma, a l'Aalto Theater d'Essen, a La Fenice i al Maggio Musicale Fiorentino. Els seus compromisos internacionals l'han portat, igualment, a cantar amb l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Veneçuela i l'Ensemble Orchestra Kanazawa del Japó.

© Hagen Schnauss

El tenor lírico nacido en Múnich, Mathias Frey estudió arquitectura antes de formarse en canto en el Conservatorio de Viena, recibiendo posteriormente clases de Rainer Trost y Renata Scotto en la Academia Nacional de Santa Cecilia de Roma. Su repertorio abarca los grandes roles mozartianos –Tamino, Belmonte, Ferrando–, así como Nemorino, Conte Almaviva y Fenton, además de obras del siglo XX de Berg, Korngold, Stravinsky y Glass. Tras su vinculación al Theater Hof y al Neue Musiktheater Linz, ha actuado en el Festival de Salzburgo bajo la batuta de Franz Welser-Möst, el Teatro Comunale di Bologna, el Teatro Regio di Parma, el Aalto Theater de Essen, La Fenice y el Maggio Musicale Fiorentino. Sus compromisos internacionales le han llevado, igualmente, a cantar con la Orquesta Sinfónica Simón Bolívar de Venezuela y el Ensemble Orchestra Kanazawa de Japón.

Horst Lamnek

Cinqué jueu | Quinto judío

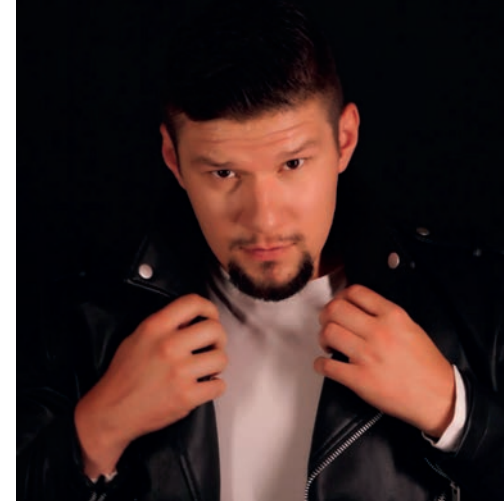

Baix-bariton vienès format a la Universitat de Música i Art Dramàtic de Viena. Va completar la seua formació a l'International Opera Studio de Zuric abans d'integrar-se en els conjunts del Theater Ulm i la Komische Oper de Berlín. Ha actuat com a convidat a La Scala de Milà, a l'Òpera de Leipzig, al Teatre Petruzzelli de Bari i als teatres d'òpera de Trieste, Torí, Tòquio i Sidney. El seu repertori comprén Mozart, Rossini, Verdi, Wagner i Strauss, així com l'opereta i l'òpera contemporània. En concert ha cantat amb formacions com la Simfònica de Viena, la Deutsche Kammerphilharmonie o la Stuttgarter Kammerorchester, en sales com la Philharmonie de Berlín, el Konzerthaus de Viena i l'Auditorio Nacional de Madrid. La seua profunda vinculació al *Lied* d'Hugo Wolf queda plasmada en el disc *Der heitere Wolf* (Coviello Classics).

Bajo-baritono vienés formado en la Universidad de Música y Arte Dramático de Viena. Completó su formación en el International Opera Studio de Zúrich antes de integrarse en los conjuntos del Theater Ulm y la Komische Oper de Berlín. Ha actuado como invitado en La Scala de Milán, Ópera de Leipzig, Teatro Petruzzelli de Bari y los teatros de ópera de Trieste, Turín, Tokio y Sidney. Su repertorio comprende Mozart, Rossini, Verdi, Wagner y Strauss, así como la opereta y la ópera contemporánea. En concierto ha cantado con formaciones como la Sinfónica de Viena, la Deutsche Kammerphilharmonie o la Stuttgarter Kammerorchester, en salas como la Philharmonie de Berlín, el Konzerthaus de Viena y el Auditorio Nacional de Madrid. Su profunda vinculación al *Lied* de Hugo Wolf queda plasmada en el disco *Der heitere Wolf* (Coviello Classics).

Jiří Rajniš

Primer natzaré | Primer nazareno

Considerat un dels barítons txecs més destacats de la seua generació, Jiří Rajniš va estudiar interpretació al Conservatori de Praga i posteriorment cant a la UCLA de Los Angeles. La seua carrera internacional l'ha portat a teatres com La Scala, la Semperoper de Dresden, el Teatre Nacional i l'Òpera Estatal de Praga, l'Opéra Royal de Wallonie-Liège i el Teatro Carlo Felice de Gènova, entre d'altres. Compatibilitza la seua activitat operística amb una intensa carrera com a solista de concert al costat d'orquestrades d'Europa i dels Estats Units.

Considerado uno de los barítonos checos más destacados de su generación, Jiří Rajniš estudió interpretación en el Conservatorio de Praga y posteriormente canto en la UCLA de Los Ángeles. Su carrera internacional le ha llevado a teatros como La Scala, Semperoper de Dresde, Teatro Nacional y la Ópera Estatal de Praga, Opéra Royal de Wallonie-Liège y el Teatro Carlo Felice de Génova, entre otros. Compatibiliza su actividad operística con una intensa carrera como solista de concierto junto a orquestas de Europa y Estados Unidos.

Agshin Khudaverdiyev

Segon nataré | Segundo nazareno

El baríton azerbaidjanés Agshin Khudaverdiyev prossegueix la seua carrera ascendent mitjançant la participació en classes magistrals internacionals i amb l'obtenció de premis en reconeguts concursos vocals. Beneficiari de les beques "Nicola Canali" i "Ribighini", ha interpretat papers com Rodrigo en *Don Carlo* i Sciarrone en *Tosca*, al Teatre d'Òpera i Ballet Acadèmic Estatal d'Azerbaidjan. Després de ser admés a l'Accademia Rossiniana Alberto Zedda, va debutar el 2025 com a Lord Sidney en *Il viaggio a Reims* al prestigiós Festival de Pesaro. També va participar en la interpretació de la *Petite Messe Solennelle* a Montalcino. Futurs compromisos inclouen el Festival de Wexford. Actualment, perfecciona els estudis al Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts, sota la guia de la soprano María Bayo.

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Tomeu Bibiloni

Primer soldat | Primer soldado

Nascut a Palma de Mallorca, Tomeu Bibiloni és un baríton líric amb una intensa activitat operística i concertística. Ha interpretat papers com Malatesta (*Don Pasquale*), Papageno (*Die Zauberflöte*), Guglielmo (*Così fan tutte*), Ping (*Turandot*), Schaunard (*La bohème*) o Sagrestano (*Tosca*). Ha cantat als teatres Real de Madrid, Liceu, Palau de les Arts, Maestranza i el Concertgebouw d'Amsterdam. Col·labora habitualment amb orquestres nacionals i europees i ha sigut dirigit, entre d'altres, per Guillermo García-Calvo, Jesús López-Cobos, Nathalie Stutzmann, Marc Minkowski, Nicola Luisotti, Lorenzo Viotti, Ivor Bolton, Marco Armiliato, Alberto Zedda. El seu repertori simfònic inclou obres de Bach, Händel, Mozart, Beethoven i Brahms. Recentment ha gravat un disc dedicat a cançons de Baltasar Bibiloni.

Nacido en Palma de Mallorca, Tomeu Bibiloni es un barítono lírico con una intensa actividad operística y concertística. Ha interpretado roles como Malatesta (*Don Pasquale*), Papageno (*Die Zauberflöte*), Guglielmo (*Così fan tutte*), Ping (*Turandot*), Schaunard (*La bohème*) o Sagrestano (*Tosca*). Ha cantado en los teatros Real de Madrid, Liceu, Palau de les Arts, Maestranza y el Concertgebouw de Ámsterdam. Colabora habitualmente con orquestas nacionales y europeas y ha sido dirigido, entre otros, por Guillermo García-Calvo, Jesús López-Cobos, Nathalie Stutzmann, Marc Minkowski, Nicola Luisotti, Lorenzo Viotti, Ivor Bolton, Marco Armiliato, Alberto Zedda. Su repertorio sinfónico abarca obras de Bach, Händel, Mozart, Beethoven y Brahms. Recientemente ha grabado un disco dedicado a canciones de Baltasar Bibiloni.

Alexander Milev

Segon soldat | Segundo soldado

Alexander Milev és un baix de sòlida projecció internacional, amb una destacada trajectòria als principals teatres europeus. Ha sigut membre del conjunt de la Bayerische Staatsoper de Munic i del Teatre Nacional de l'Òpera de Kiev, on ha abordat un ampli repertori que inclou títols com *Aida*, *Nabucco*, *Boris Godunov*, *Macbeth*, *Il barbiere di Siviglia* i *El príncep Ígor*. Ha actuat en escenaris com l'Òpera de París, La Monnaie de Brussel·les, Grand Théâtre de Genève, Concertgebouw d'Amsterdam i La Scala, i ha participat en produccions de *Salome*, *Tosca*, *Un ballo in maschera* o *Les vêpres siciliennes*. La crítica destaca la seua presència escènica i la solidesa vocal de les seues interpretacions.

Alexander Milev es un bajo de sólida proyección internacional, con una destacada trayectoria en los principales teatros europeos. Ha sido miembro del conjunto de la Bayerische Staatsoper de Múnich y del Teatro Nacional de la Ópera de Kiev, donde ha abordado un amplio repertorio que incluye títulos como *Aida*, *Nabucco*, *Boris Godunov*, *Macbeth*, *Il barbiere di Siviglia* y *El príncipe Ígor*. Ha actuado en escenarios como la Ópera de París, La Monnaie de Bruselas, Grand Théâtre de Genève, Concertgebouw de Ámsterdam y La Scala, participando en producciones de *Salome*, *Tosca*, *Un ballo in maschera* o *Les vêpres siciliennes*. La crítica destaca su presencia escénica y la solidez vocal de sus interpretaciones.

Agustín Albornoz

Un capadoci | Un capadocio

El baix Ángel Agustín Albornoz, originari de Rosario del Tala (Argentina), cursa els estudis a l'Institut Superior d'Art del Teatro Colón, on es perfecciona amb Alejandra Malvino i el mestre Sergio Giai. Ha assistit a classes magistrals amb referents internacionals com David Gowland (Royal Opera House) i Eytan Pessen. Alguns dels seus primers papers de solista són Betto di Signa en *Gianni Schicchi* i el Primer Soldat en *Salome*, els dos al Teatro Colón. També ha sigut Metge i Sicari en *Macbeth* al Teatro Avenida de Buenos Aires, a més de Doctor en *La traviata* o Colline en *La bohème*. Com a cantant del Coro Estable del Teatro Colón, va ser seleccionat per a ser cover de produccions com la de *Billy Budd*. En l'actualitat forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

El bajo Ángel Agustín Albornoz, originario de Rosario del Tala (Argentina), cursa sus estudios en el Instituto Superior de Arte del Teatro Colón, donde se perfecciona con Alejandra Malvino y el maestro Sergio Giai. Ha asistido a clases magistrales con referentes internacionales como David Gowland (Royal Opera House) y Eytan Pessen. Algunos de sus primeros roles solistas son Betto di Signa en *Gianni Schicchi* y el Primer Soldado en *Salome*, ambos en el Teatro Colón. También ha sido Médico y Sicario en *Macbeth* en el Teatro Avenida de Buenos Aires, además de Doctor en *La traviata* o Colline en *La bohème*. Como cantante del Coro Estable del Teatro Colón, fue seleccionado para ser cover en producciones como la de *Billy Budd*. En la actualidad forma parte del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Pablo Rubin-Jurado

Un esclau | Un esclavo

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Natural de Honolulu (els Estats Units), es va formar al Juilliard Pre-College (primer en composició amb Eric Ewazen i després en cant amb Lorraine Nubar) i en el programa de composició de la New York Youth Symphony. Des del 2020 estudia amb William Burden a la Juilliard School, i s'ha perfeccionat en classes magistrals amb Dalton Baldwin, Lorraine Nubar i, anualment, amb Francisco Araiza al European Music Institute de Viena. Ha cantat en les òperes *L'infedeltà delusa* i *Le nozze di Figaro* a la Juilliard i forma part del cor de la Fifth Avenue Presbyterian Church, amb el qual va gravar el seu primer àlbum el 2024. Guanyador de concursos com Enkor International Music i The American Prize, va ser premiat també pel YoungArts i per l'Schmidt Undergraduate. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

Natural de Honolulu (Estados Unidos), se formó en el Juilliard Pre-College (primero en composición con Eric Ewazen y luego en canto con Lorraine Nubar) y en el programa de composición de la New York Youth Symphony. Desde 2020 estudia con William Burden en la Juilliard School, y se ha perfeccionado en clases magistrales con Dalton Baldwin, Lorraine Nubar y, anualmente, con Francisco Araiza en el European Music Institute de Viena. Ha cantado en las óperas *L'infedeltà delusa* y *Le nozze di Figaro* en la Juilliard y forma parte del coro de la Fifth Avenue Presbyterian Church, con el que grabó su primer álbum en 2024. Ganador de concursos como Enkor International Music y The American Prize, fue laureado también por el YoungArts y el Schmidt Undergraduate. Forma parte del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

LES ARTS ÉS ÒPERA

TEMPORADA
25/26

TURANDOT

GIACOMO PUCCINI

DIRECCIÓN MUSICAL **Sir Mark Elder**

DIRECCIÓN DE ESCENA **Àlex Ollé**

3, 6, 8, 11, 13 y 16 de junio de 2026

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALENCIA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCENICAS Y MUSICA

Orquestra de la Comunitat Valenciana

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha aconseguit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Este reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell* wagnerià, i a batutes de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Després del període fructífer dut a terme per l'estatunidenc James Gaffigan al capdavant de l'OCV, des de setembre de 2025 el prestigiós mestre britànic Sir Mark Elder és el director musical de la formació.

Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosinfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, o Sir John Eliot Gardiner, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, afaïança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

La Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) fue fundada en 2006 por Lorin Maazel, su primer director musical. En poco tiempo, la formación titular del Palau de les Arts se ha labrado un prestigio entre el público y la crítica, y ha alcanzado un alto nivel artístico que la sitúa entre las mejores orquestas de España y una de las más importantes creadas en Europa en los últimos años. Este reconocimiento se ha forjado también gracias a la presencia de Zubin Mehta en las primeras temporadas, sobre todo con el recordado *Anillo* wagneriano, y a batutas de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Tras el fructífero periodo desempeñado por el estadounidense James Gaffigan al frente de la OCV, desde septiembre de 2025 el prestigioso maestro británico Sir Mark Elder es el director musical de la formación.

Elogiada por la calidad de sus músicos y por ser un conjunto versátil capaz de interpretar con admirable personalidad tanto ópera como música lírico-sinfónica, la OCV prosigue su trayectoria profesional impulsada por primeras figuras de la dirección orquestral, entre ellas Daniele Gatti, Fabio Luisi o Sir John Eliot Gardiner, y amplía su repertorio operístico de la mano de reconocidas batutas internacionales especializadas en diferentes estilos, como Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi y Marc Minkowski. Además, afianza la colaboración con los principales directores españoles que más proyección tienen fuera de nuestras fronteras, entre ellos Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena y Josep Pons.

ORQUESTRA DE LA
COMUNITAT VALENCIANA

JAVIER PERIANES

Piano y direcció

Integral
Conciertos para piano
LUDWIG VAN BEETHOVEN

14 de mayo 2026
Conciertos para piano 2, 3 y 4

15 de mayo 2026
Conciertos para piano 1 y 5

Orquesta de la Comunitat Valenciana

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

VIOLINS PRIMERS

VIOLINES PRIMEROS

Gjorgi Dimceviski, concertino
Roman Kholmatov, conc. associat
Po-An Lin, ajuda de solista
Marija Nemanjé
Mikhail Spivak
Roman Svirlov
Elena Trushkova
Juanjo Aguado*
Martin Buchhalter*
Marta Burriel*
Beatrice Gagli*
Waldemar Kosmiej*
Natalia Martínez*
Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

VIOLINES SEGUNDOS

Anastasia Pylatyuk, solista
Anna Stepanenko, ajuda de solista
Dasha Dubrovina
Lelia Iancovici
Evgueni Moriatov
Inés Romaguera
Katriina Saloheimo
Manel Barrios*
Marie-Madeleine Orban*
Pablo Turlo*
Victoria Warzyca*
Marta Wasilewicz*

VIOLES | VIOLAS

Andriy Vytovyich, solista
Laure Gaudron, cosolista*
Sergio Sáez, ajuda de solista
Javier Alejandro Cárdenas
Samuel Espinosa
Julia Hu
Abraham Martín
Ana Mba
Andrey Ovchinnikov
Liliana Catarina Fernandes*

VIOLONCELS | VIOLONCHELOS

Rafal Jezierski, solista
Jakob Ludwig, cosolista*
Arne Neckelmann, ajuda de solista
Estrella Guerrero
Saem Heo*
Alice Murray*
Fernando Romaguera*

CONTRABAIXOS

CONTRABAJOS

Mihai Ichim, solista
Zoltan Dosa, ajuda de solista
David Molina
Gianluca Tavaroli
Pablo Fernández*
Tarek Tebsamani*

ARPA

Noelia Cotuna, solista
María McNamee*

FLAUTES | FLAUTAS

Magdalena Martínez, solista
Ana Naranjo, cosolista
Laura Pauni*

Flautí · Flautín

Virginie Reibel

OBOÉS | OBOES

Christopher Bouwman, solista
Pierre Antoine Escoffier, solista
Ulrich Brokamp*

Corn anglés · Corno inglés

Ana Rivera

CLARINETS | CLARINETES

Luis Miguel Méndez, solista*
Santiago Pérez, cosolista*
Bernardino Assunção*
Kie Umehara*
Requint · Requinto
Cecilio Vilar

Clarinet baix · Clarinete bajo

Francisco Javier Ros

FAGOTS | FAGOTES

Salvador Sanchis, solista
Javier Biosca
Josep Joaquim Sanchis*

Contrafagot

Alba González

TROMPES | TROMPAS

Bernardo Cifres, solista
Jesús Sánchez, cosolista
David Rosell, ajuda de solista
Miguel Ángel Martínez, ajuda de solista*
Miguel Martín
Salvador Belda*
Jorge García*

TROMPETES | TROMPETAS

Rubén Marqués, solista
Christian Ibáñez, cosolista
Jesús Gómez*
Eloy Tarín*

TROMBONS | TROMBONES

Juan Manuel Real, solista
Ignacio Pérez, ajuda de solista
José Vicente Faubel
Antonio Boronat*

TUBA

Ramiro Tejero, solista

TIMBAL

Gratiniano Murcia, solista

PERCUSSIÓ | PERCUSIÓN

Francisco Inglés, solista
Ignasi Doménech
Fran Amado*
Miguel Barberá*
Josep Guerrero*
Ricardo Paños*

CELESTA

Antonio Galera*

ORGUE I HARMÒNIUM

ÓRGANO Y ARMONIO
Arturo Barba*

*Músic invitat

PRÒXIMES ACTIVITATS PRÓXIMAS ACTIVIDADES

LES ARTS ÉS LIED

**KATHARINA
KONRADI**

26 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS BARROC

IL FERVORE

30 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

JAVIER PERIANES

Beethoven: *Concerts
per a piano 2, 3 i 4*

14 de maig de 2026

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

JAVIER PERIANES

Beethoven: *Concerts
per a piano 1 i 5*

15 de maig de 2026

LES ARTS ÉS BANDES

BANDES A LES ARTS

17 de maig de 2026

LES ARTS ÉS DANSA

**LA NOCHE DE SAN
JUAN-COMPAÑIA
ANTONIO RUZ**

22 de maig de 2026

LES ARTS ÉS PER A TOTS

**MATINS: RECITAL
CENTRE DE
PERFECCIONAMENT**

24 de maig de 2026

LES ARTS ÉS BARROC

LES ÉPOPÉES

28 de maig de 2026

LES ARTS ÉS FLAMENCO

ISMAEL DE LA ROSA

29 de maig de 2026

LES ARTS ÉS ÒPERA

TURANDOT

3, 6, 8, 11, 13, 16 de juny de
2026

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

GUSTAVO GIMENO

Ravel: *Rapsodie
espagnole*
Falla: *Siete canciones
populares españolas*
Stravinsky: *L'oiseau
de feu*

18 de juny de 2026

PATROCINIS | PATROCINIOS

TEMPORADA 2025 - 2026

La Fundación Palau de les Arts Reina Sofía muestra su agradecimiento

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COLABORADORES PREMIUM

COLABORADORES

MECENAS

MECENAS DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

INSTITUCIONES COLABORADORAS

ÒRGANS DE LES ARTS ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ | DIRECCIÓN

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable Sr. Juan Francisco Pérez Llorca
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable Sra. María del Carmen Ortí Ferre
Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner
Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim Sr. Jordi Martí Grau
Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima Sra. Paz Santa Cecilia Aristu
Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima Sra. Marta Alonso Rodríguez
Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim Sr. Eusebio Monzó Martínez
Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim Sr. José Manuel Camarero Benítez
Secretari autonòmic de Turisme

Sr. Carlos Gracia Calandín
Subsecretari de la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats

Sr. Miquel Nadal Tárrega
Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco
Directora general del Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero
Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz
Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura
Sr. Rafael Juan Fernández
Sra. Mónica de Quesada Herrero
Sra. Felisa Alcántara Barbany
Sr. Ignacio Ríos Navarro
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRO D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA